

De alomtegenwoordige nimmer aflatende factor van de macht, die zich met alles wat het heeft verzet tegen de verandering, althans de verandering van de basis waaruit die ontspringt, wordt in stand gehouden door degenen die aan de macht zijn gekomen in de situatie van nu door de natuurlijke neiging zich af te vragen 'wat gebeurt er met mij na de verandering van de basisstructuur'.

Er wordt tegenwoordig, over het algemeen, zo vrijelijk gezapt van het ene programma naar het andere, van het ene voorstel naar het andere, van het ene denkbeeld naar het andere, net zoals van de ene tentoonstelling naar de andere, dat elke legitimiteit en integriteit verloren gaat. Wanneer de spelers in de kunst als boogschutters zijn, die steeds weer hun uiterste best doen om een willekeurig doel te treffen doemt het gevaar op, op het huidige niveau van kunnen, bevestigd door succes, te blijven staan. Een gedrag waarbij de artistieke existentie, een autonome en gewettigde levensdroom lijkt.

Het postmodernisme is tot een gedragspatroon met een presentatievorm verworden, zodat het kunstje steeds opnieuw kan worden opgevoerd. Het is vanzelfsprekend dat deze uitvoering eindeloos kan worden vervolgd in de exponentieel groeiende complexiteit van de realiteit. Niettemin is het een illusie dat door de tegenstrijdigheden te openbaren de wirwar ontrafelt. Als het kader waarin zich ons leven afspeelt niet verder ontwikkelt, is dat als leven in een voltooid tegenwoordige tijd. Zonder de maatschappelijke basislogica zelf aan te pakken, vinden er geen werkelijke veranderingen plaats en denderd de alomtegenwoordige tautologie van "het onvermogen tot het uitvoeren van werkelijke op het doel gerichte handelingen" ongestoord en onbemerkt voort. De illusie in standhouden dat een fundamentele verandering niet nodig is, vanuit het perspectief van de kunstenaar gezien, is of een naïef ogen-sluiten voor de eigen drijfveer en het teweeg gebrachte resultaat, of enkel het verwezenlijken van de eigen begeerten.

Het postmodernisme was oorspronkelijk bedoeld om een relativiserende gesteldheid teweeg te brengen, door de maatschappij te tergen met de veelvuldige presente tegenstrijdigheden. Het was een reactie op de heersende bedriegelijke optimistische stemming, voortkomend uit de overtuiging van de maakbaarheid van de wereld. Het doorgeschoten resultaat, een egocentrisch geaard ongelooft in het bestaan van enig menselijk zinsverband, is een evenredig onrealistisch standpunt met de culturele ontwikkeling als offer.

Is het niet mogelijk om de postmoderne content 'een niet ophefbare pluraliteit van zijn en denken' te transformeren naar een maatschappelijke bruikbare bijdrage?

In een niet ophefbare pluraliteit van denken vindt de mens zijn verbondenheid!

De aard van deze schijnbare tegenstelling schept de onmogelijk geachte postmoderne consensus, een uniforme pluraliteit. Enerzijds benadrukt de stelling de individuele verscheidenheid, anderzijds is toch iedereen er onderhevig aan.

Blijven geloven in de mogelijkheid van een kader, waarin alle individuen zich herkennen, is niet iets hopeloos maar de tijd ver vooruit. De ontwikkeling van de beschaving onder de loep genomen, laat zien dat haar wezen de bekommernis van het lot van anderen is. De mensheid legt onbewust, maar duidelijk herkenbaar een weg met een richting af. Hoe wreed het dagelijkse leven ook is, vergeleken met het begin van de mensheid is de mens meer en meer betrokken jegens zijn medemens.

Wanneer een kunstenaar is opgesteld als een zuiver instrument van het project in een langdurige voortzetting van het vraagstuk en waar geleidelijk en onophoudelijk, steeds weer de volgende ontwikkeling voortkomt uit de daaraan voorafgaande, toont zich een gefundeerd draagvlak. Uit een dusdanig subtiële ingesteldheid en natuurlijk verloop vloeit een samenhangend geheel voort met een nadrukkelijke rode draad. Er wordt dan niet in het wilde weg geschoten om een treffer te noteren, terwijl er geen gegronde binding bestaat met het onderwerp. Men is schutter en schietschijf tegelijk en het doel wordt getroffen wanneer men zichzelf treft. KMEX stelt zich de vraag onder welke condities een dergelijke methode tot stand kan komen. Het vooruitzicht van de kunst wordt gevonden in het ter discussie stellen van het kader waarin en de condities waaronder zij zich afspeelt. Wanneer de kunst zich niet bemoeit met de gesteldheid van de samenleving maar met die van de kunsten zelf, is het niet..., dat daaruit de maatschappelijke bruikbaarheid ontstaat?